

Letna plača 2 gold.
Družtveniki dobivajo
list brezplačno.

„Delaj, nabiraj, pomnožuj.“

Učitelji, dijaki in
nepremožni kmetovalci
plačujejo le po 1 gld.

SLOVENSKA

ČEBELA.

Družbeni list za prijatelje čebelarstva
po Kranjskem, Štajarskem, Koroškem in Primorskem.

Obseg : XXVI. Občni zbor avstrijskih in nemških čebelarjev v Erfurtu 1881. leta. — O daljavi oplodivnega izletà. — Odlomek postavodajalstva o čebelarstvu. — Nenaravna smert matic. — Dopisi. — Velika razstava v Terstu. — Listnica vredništva.

XXVI. Občni zbor avstrijskih in nemških čebelarjev v Erfurtu 1881. leta.

Pozno je začeti govoriti o lanskem občnem zboru, ki se bode ravno kar naznanovalec ter vabilo na letošnji občni zbor v Dunajskem Novomestu. Res — pozno, pa skoraj da ni bilo drugače mogoče. Imeli smo preteklo leto domà občni zbor; tedaj je bilo treba o tem poročati. O Milanu i njegovem čebelarstvu z laško čebelo skoraj tudi nismo mogli tako dolgo molčati, prejšnji list pa je bil majhen, tedaj ni mogel dosti donášati. In tako nam je poročilo o 26. občnem zboru na Nemškem zaostalo; nekaj malega se nam pa vendar potrebno zdi poročati že zato, da se nam nit ne preterga in ker so naši bralci gotovo tudi to pričakovali. Bomo tedaj po drugih listih le glavne reči posneli ter kolikor mogoče ob kratkem poročali.

Erfurt je starodavno mesto v Thuringu na Nemškem. Sloví pa dandanašnji posebno zarad rastlinoreje. Naj boljša semena, naj lepše cvetlice so vse iz Erfurta. Erfurt in njegovi prebivalci so se pa tudi o lanskem občnem zboru odlikovali, kakor le maloktera mesta tako. Tako se n. pr. v Vratislavi, v Kolinu in še kje za čebelarski občni zbor ni nikdo zmenil. Pač so bili dotični prostori: seje in obeda okinčani; to je bilo pa tudi vse, drugo mesto se za čebelarje ni zmenilo. — V Erfurtu so po celem mestu zastave vihrale; razni loki z napisi in cveticami so došle pozdravljali. Čez 800 čebelarjem se je ponudilo stanovanje za ves čas zborovanja brezplačno, in še mnogo družega. Omenimo le še premij, ktere je mesto naj boljšim izdelkom razstave poklonilo. Pervi dobiček je bil sreberni pokal (visok kozarec), ki je bil vredin 130 gld.; drugi tudi sreberni kozarec so cenili le kakih 10 gld. manj; tretji dobiček blizo 50 gld. Res s takim se ne mora vsako mesto ponášati, znabiti nobeno. Zborovalci so odhajaje tudi očitno izrekli: „Kar je

storilo mesto Erfurt v čast čebelarstva, še ni storilo nobeno mesto ter ga naj berž tudi nobeno mesto ne bode posnemalo“.

Bodi zadosti o tem, tedaj o zborovanji in o raznih govorih nekaj.

Nagovor predsednika o prihodu, razna pozdravljanja opustimo, ker so si več ali manj vsi enaki in njih zapopadek vsak lahko sam vé. Tedaj začnemo z zborovanjem.

Pervo zborovanje je bilo 6. septembra; nazočih je bilo blizu 1000 ljudi raznih stanov. Po pozdravu predsednika, v katerem razun drugega naznani, da se vlada zanima za čebelarstvo ter je poslala nalašč poročevalca k zborovanji. Potem omeni žalostnega prigodka v tekočem letu, namreč smert stalnega in za čebelarstvo toliko zaslužnega podpredsednika in vrednika, g. Šmida v Eichstadtu. Na predlog grofa Pfeil-a bo namest Šmida za vrednika „Eichstädter Bienenzeitung“ (naj večega čebelarskega časnika) in za stalnega podpredsednika pri vsih občnih zborih učitelj Vogel izvoljen. Hilbert naznani, da kapital „Berlepševega zavoda“ znaša 950 mark ter upa, da se bode kmalo zdatno narastel. Z obresti tega zavoda bode zanaprej pri vsakoletnem občnem zboru 1 dobitok zaslužnemu čebelarju izplačan. Brezplačno oskerbovanje zavoda blagovoljno prevzame mestni odbor Erfurta, ki je glavno mesto Thüringa, rojstnega kraja r. bar. Berlepša.

Zdaj se prične obravnavati raznih prašanj. Začel je g. Dzierzon s prašanjem: „Je li še kaj neznanih reči in nedoločenih prašanj v čebelarstvu in ktere?“ Odgovarjal je: Da, še mnogo reči je, o katerih nismo vsi enih misel in ki niso še jasne. Omenil je, da že stoletja, da tisočletja se je čebela opazovala ter prizadevalo skrivnostne reči o čebeli spoznati. Tako se je s tem že v starodavnih časih Aristoteles pečal; potem Virgil, i. dr. Pa še le potem, ko je panj s premakljivimi satniki bel dan zagledal, je bilo vsestransko opazovanje čebel in njih raznih del mogoče. In še le zdaj se je tudi razjasnilo, kar je bilo pred skrivnostnega. N. pr. v starih časih, pa ne ravno davnih, se je mnogo govorilo o čebelnem načelniku ali kralju in več čebelnih mater ali matic. Matico so marsikteri za večega trota, t. j. možkega spola imeli. Od zalege so mislili, da jo ležejo čebele. Še pred 26 leti se je dvomilo in popraševalo je li matica res edina mati vsih čebel in trotov, ali ne? Od trotov, trotove zalege, trotovnih matic in zaležnih čebel je izvedenim dandanašnji vse jasno, a med ljudstvom še brez števila zmot in napačnih misel.

Pa tudi učenim še ni vse jasno o „čebeli“. N. pr. kako je mogoče, da iz navadnega jajčeka se izleže matica? Kdo to stori ali množina ali kakovost pitanca in hrane? Eni terdijo to, drugi drugo. Jaz sem že mnogo skušal, pa razložiti si danes še ne upam. — Prašanja, kdaj je navadna čebela zmožna jajčika zalegati, je enako še nedoločeno. Mnogo se še prepirajo kako in v kaj se spremeni hrana v želodcu čebele, i. t. d. Zato zaterdujem, da je še mnogo temnih reči v čebelarstvu in zato si moramo bolj in bolj opazovaje prizadevati, da se temá razjasni in zmote popravijo, kar se zamore le z vednim, neutrudljivim učenjem, opazovanjem in prizadevanjem doseči! (Topla pohvala poslušalcev je sledila govoru).

Zdaj se je vnel prav živahni razgovor o tej reči, ker vsak izvedenec je vedel in želel „o temnih rečeh“ v čebelarstvu še kaj dostaviti in sicer res po pravici. Naj pred se je oglasil podpredsednik Vogel. On poterdjuje misel Dzierzonova z prof. Leukar-tom, da hrana za zalego ni zmes rožnega in tekočega medu, ampak prebavljena hrana v čebelnem želodcu, toraj kakor čebelno mleko, s katerim mladino pitajo, kakor druge živali svojo mladino z mlekom živijo.

Pastor Rabov dostavlja tudi nekaj temnega v čebelarstvu ter pravi: Skušnja uči, da laška matica po nemškem trotu oplodena, zalega naj prvo popolno laške, rumene čebele, potem popolno nemške, črne in zadnjič namešano rumeno-črne polutanke. Kako se to godi nam ni jasno, in menda bo de tudi vedno nejasno, temno ostalo; zakaj če zaležena jajčica preiskujemo, smo jim tudi kal življenja (zmožnost se izvaliti) vničili. Se je pa jajčice izvalilo, potem ga preiskovati več ni mogoče, ker ni več jajčice, ampak živ červicek ali že čebela.

Gosp. Ilgen pripoveduje, kar tudi skušnja uči in se večkrat primeri, da matica kar h krati nerodovitna postane. Pač potem ugibujemo, kaj je vzrok tega in včasih tudi uganemo; ali sploh nam bo to vendar znabiti vedno temno ostalo.

Več gospodov enoglasno poterdjuje take skušnje; zlasti Klausmeyer dostavlja, da se mu je ta nezgoda s sedmimi maticami pripetila, ktere si je bil iz Laškega naročil. On misli, da je bilo tega krivo dolgo potovanje. G. Hilbert je popolno enakih misel kakor predgovornik, zato tudi graja naročevanje ptujih matic in čebel. „Saj tudi mi, pravi, prav lepe matice izrejujemo, čemu tedaj težko pridobljen denar proč metati?“ Potem navodi nekaj razlogov, zakaj take matice nerodovitne postanejo: Nekaj so taki panjički slabo vravnani; matica je motena v zaleganji; znabiti celó ni bila zadostno oplodena i. t. d. (Gosp. Hilbert je izversten, marljiv čebelar, vsem znan zaradi ozdravljevanja gnjile zalege, a tú vendar nima po vsem prav. Nekaj resnice je pa se ve tudi tú — vse v svoji meri. Vredn.).

G. Köring je nasprotnih misel. Ravno po prejetih laških, cipriških in kranjskih maticah se je čebelarstvo po Nemškem mnogo zboljšalo. Po prejetih ptujih maticah se je pa ravno mnogo temnih reči v čebelarstvu razjasnilo, ko bi se znabiti ne bilo še tako kmalo, ali pa Bog zná kdaj. Spomladi se pač pokažejo tú pa tam neljube pokvare, a v jesen tega ni. Naj bi se ptuje matice z zaleganjem jajčic preveč ne natezale, bi tudi ne postale tako kmalo nerodovitne. Vse kar je preveč, je nezdravo. (Dobro!)

Potem se je predlagalo, naj se ta obravnava sklene. Prodlog je bil sprejet. Po kratkem prenehljeji se je naj pred predlagalo, naj bi se presojevalci razstavnih izdelkov izvolili. Nasvetovanih 15 je bilo z vsklikom izvoljenih. (Imen tú ne navajamo, ker so bralcem tako vsem neznani. Vredn.)

Po izvolitvi je stopil na oder znani g. Frey Norimberžki ter je stavil prašanje: Zakaj panj s premakljivim delovanjem ne ugaja mnogokrat zahtevam in pričakovanji, ktere smo od začetka imeli?

(Dalje prih.)

—x—

O daljavi oplodivnega izleta.

Kako dalječ leti matica o prašnji? Je prašal ne davno nekdo. Odgovor naj sledi v listu, ker o tem se marsikdaj poprašuje.

Dostojno in za vselej veljavno na taka prašanja odgovarjati, ni nikoli mogoče. Navadno matica dalječ od čebelnjaka ne gré, kar se lahko sodi tudi z nagle povernitve matice po oplodnji. Navadno se matica okolico čebelnjaka pazno ogleduje. Zato se tudi lahko opazuje, kako matica nekterekral okrog čebelnjaka leta ter se še le potem visoko v zrak vzdigne. Kadar se je pa to zgoilo, se oplodena tudi kmalo poverne. Od tega se lahko vsak čebelar z bistrim očesom prepriča, zlasti če ima že nekaj skušnje o tem.

Res sicer nekteri zaterdujejo, da gré matica o oplodivnem izletu (prašnji) po dve, tri, ure dalječ, kar so zlasti nekteri hotli opazovati z laško čebelo o oplodnji s černo nemško, ker bližej ni bilo takih čebel.

Ne zaterdujemo, da kaj takega ni mogoče, ker izjeme so povsod in ravno pri čebelarstvu jih je prav mnogo; vendar pa smemo zaterdovati, da taki primerljeji so le izjemni in posamezni, nikakor pa to ni navadno. Mi-slimo, da taki daljni izleti bi bili tudi neneravni.

Matica namreč je letanja malo navajena, tedaj se gotovo kmalo utruji. Tega se lahko o rojenji prepričamo. Gotovo je takrat za njo dan veselja na vse strani, in vendar le kratko časa leta ter se kmalo na pripraven ali nepripraven kraj vsede. Zdaj naj bi pa kar po dve, tri ure dalječ letala!

Matica deželo in okraj malo pozna. Le kterokrat pride za kake trenutke iz panja, da si ogleda panj in čebelnjak, za okolico ji ni mar. Da bi ji troti in čebele pot kazali že spet ni verjetno; ker prvi in drugi gredó za matico, ne matica za njimi. Iz tega, se ve, da ne sledí, da bila bi matica voditeljica, kakor žerjav pri spomladnem in jesenskem potovanji, tedaj ne smela nobena čebela pred njo letati; saj gotovo pa je, da je matica središče, okoli kterege vse kroži.

In zadnjič navadna nagla povernitev nam ne dá misliti, da bi imele matice tako daljne izlete, kar po dve, tri ure dalječ. Enako tudi ne verjamemo, da bi okorna, letanja malo vajena matica tako naglo letala in vse trote tako dolgo za nòs vodila, preden bo oplodena; po oplodnji se pa gotovo ne spreletava, kakor bi sprehod hotla podaljšati, še manj pa se spušča v take daljave.

Zatorej naj se je tudi kdaj primerilo, da je bila laška rumena matica od sivega ali črnega trota kje dalječ oplodena, še to ne spričuje, da ima matica tako daljne izlete v navadi. Naj tudi ni čebelnjaka z nemško čebelo bližej, mar li ne more trot blizo čebelnjaka z laško čebelo biti? Ali ji v zraku na proti priti? I. t. d. Znalo bi se vse to izjemno pripetiti, navadno pa gotovo ni. Naj bili bi oplodivni izleti navadno tako daljni, potem bi bila čista odreja laškega, cipriškega plemena nemogoča. Tudi bi se še mnogo več matie pri takem izletu pogubilo, kakor se jih sicer že pozgubí.

Odlomek postavodajalstva o čebelarstvu.

Kar se tiče postavodajalstva o čebelarstvu v našem cesarstvu in slovenskih deželah smo v prvih dveh letnikih obširniše govorili; v poznejih pa še sem ter tje kaj po priliki in potrebi. Poglejmo enkrat malo k našim sosedom na Nemško, kako je vlada tam se zanimala ter gojila čebelarstvo.

Znano je, da je po Nemškem čebelarstvo v srednjem veku jako cvetelo in znabiti naj boljše dneve imelo. V 17. stoletji pa je zarad vednih vojsk in drugih vzrokov propadlo kakor povsod. Ker so se tožbe o čedalje večem propadu množile, so si tudi vlade prizadevale z raznimi ukazi čebelarstvo spet oživeti in povzdigniti.

Nek postavni red za vasi l. 1702 kmetovalcem zapoveduje čebele imeti: „Ker je čebelarstvo koristna reč in dežele za to prav pripravne, tedaj mora vsak kmet saj 4 panje imeti, polkmet (posestnik pol zemljišča) 2 panja in kočar saj 1 panj. Tudi je vsaki dolžan pod kaznijo čebele dobro oskerbovati. Predpostavljeni in župani morajo paziti, da se naši podložni po tem ravnaajo“.

Zeló o tem času, kakor pri nas cesarica Marija Terezija, si je na Pruskem kralj Friedrich prizadeval čebelarstvo povzdigniti. Med drugimi je zapovedal, „da vsaki, kdor bi kaj strupenega médu primesel ter nastavil v škodo čebelarstva, bode obsojen brez ozira na osebo na 6 let zavora (in težkega dela) v terdnjavi. To je moglo biti tudi v cerkvah iz pridishnice oznanjeno.

Vesolni deželni zakonik (Allgemeines Landrecht) za Prusko pripozna čebelo za domačo žival in spet dovoljuje, da vsak posestnik smé čebelnih panjev imeti, kolikor hoče. Sploh pa še dostavlja: Čebele na svojem posestvu imeti je vsakemu pripuščeno.

Nekaj grajščakov je sicer hotlo dokazati, da to je le njihova pravica in da drugi smejo le toliko čebelariti, kolikor jim oni dovolijo, pa svojega zaterdovanja niso mogli kot postavnega dokazati. Nasproti so jim bili tudi posvetovalni poslanci, ki so očitno pripoznali, da po deželi je mnogo čebelarjev, ki dovoljenja za čebelarstvo pri grajščakih niso niti iskali niti potrebovali, ker jih javni deželni zakonik dovelj brani.

Deželni zakonik govori tudi o posestvu in pravici do rojev tako, da je čebelarjem zadosti ugodno. Le čebele, ki nimajo gospodarja, sem ter tje imenovane „divje čebele“, sme vjeti in si jih osvojiti, kdor jih najde. Saj to tudi drugače biti ne more.

—x—

Nenaravna smert matic.

Nenaravno, silovita smert zadeva naj večkrat visoke glave na prestolu, ali sicer na verhunce vlade postavljene osebe. Kdo bi se ne spominjal ponovljenih napadov na oba Napoleona, cesarja nemškega, ruskega, predsednike severne Amerike, angleško kraljico, i. t. d. Enaka osoda zadeva mnogokrat tudi čebelno kraljico, matico.

Kteri čebelar bi že ne bil skušal ter se čudil, zakaj so čebele dobro rodovitno matico nagloma zadavile! Gotovo se je to že vsakemu primerilo, brez da bi bil vedel, zakaj se je to zgodilo. Poglejmo nekatere vzroke, da jih odstranimo, če mogoče, saj pa pomanjšamo, če jih odstraniti ni mogoče.

Odstranljivi so napadi, ktere mi sami prouzročimo z nevednostjo, pre nagljenostjo ali sicer napačnim ravnanjem. N. pr.: Če panj z vednim odpiranjem nadležujemo, zlasti če se čebelam dozdeva, da je s tem zalega ali tudi pridelek v nevarnosti. Če nagloma prevelika svitloba v panj, ali na sat, kjer sedi matica, posveti. Če čebelar ptuje sate z zalego (ali tudi z medom) nevretno panjem dodaja. Tudi pre naglo ali premočno pokajenje ne stori dobro. Take in enake napake čebelarja samega je že marsiktera matica s svojim življenjem plačala, čebelar pa z zgubo panja in škodo.

Zatorej naj ravna čebelar vselej previdno in ne pre nagleno. S slabimi panji je skoraj da treba še previdniši ravnati. Zlasti na spomlad, kadar se morajo panji razdevati, da se posnažijo ali sicer zaradi kakih vzrokov, naj se vselej popred dvakrat ali trikrat dobro pitajo. Marsikdo bo znabiti rekel ali mislil: Čemu to? Kaj hoče to pomagati? In vendar je tako — skušnja poterdjuje.

Mnogo vzrokov je pa neodstranljivih ali še celó nepoznanih. Nek tak vzrok je n. pr., če se mlada matica predolgo obotavlja na prašenje iti; enako, če se matica brani rojiti; tudi takrat, ko bi na spomlad matica prenehala zalego staviti, bodi si zaradi starosti, bolezni, hladnega vremena ali pomanjkanja hrane, i. t. d. Včasih brezmatični panj matice ne sprejme, naj bi mu jo še tako vsilovali, dasiravno ne leže zalege kaka čebela in sicer nobenega vzroka ne vemo. V tem primerljeji bi zamogli le s tem pomagati, da bi takemu panji berž drugo matico preskerbeli, to pa kateremu drugemu dodali. Sicer pa mnogokrat ni nobene pomoči staro matico rešiti; pomagamo tako osirotenim panjem le s tem, da imamo vedno nekaj matic pripravljenih, ktere po potrebi brezmatičnim panjem dodajemo.

Navk iz vsega tega sledi naj pred ta, da umni čebelar mora mnogo vedeti, tedaj se učiti. Toraj misliti, da je čebelar vsak nevednež lahko, če ima le toliko grošev, da si nekaj panjev kupi, je pač abotno in nespametno, ki se dostikrat le pre naglo kaznuje. Dalje, da moramo čebelariti z novim panjem in premakljivim satovjem, ker le s tem zamoremo čebelam po potrebi pomagati, s starim pa le životarimo. Naj bi vsak čebelar to dobro premislil!

—x—

Dopisi.

Iz Jesenic na Gorenjskem. Letošnje leto bo znabiti za slovenske čebelarje tako žalostno, kakor lansko za nemške. Lani so zgubili Nemci tri naj izverstniše čebelarje in mi Slovenci takoj prvi mesec enega, g. Jugovica in ko to pišem, drugi ravno tako izversten znabiti ni več v življenji. G. Luka Porenta, župnik v Srednji vasi so takoj na spomlad prodali vse čebele ter

so zdaj na smertni postelji. Bog jim plačaj, ker marsikaj smo se od njih naučili, kar nam zlasti v slabih letinah prav hodi.

Z letino za čebele se ne moremo čebelarji nič kaj hvaliti. Prezimovale so še precej dobro, ali pozneje je bilo slabo, namreč ali vetrovno ali prehladno. Nadejal sem se od 48 plemenjakov mnogo rojev, ali čakal sem zastonj. Začel sem jih sam delati; imam jih že 20 in tudi družcev. Ko bi bil čakal, bi znabiti še nobenega ne imel. Enako je delal tudi moj tovarš J. R., ki je tudi ud čebelarskega društva.

Marsikteri čebelarji pa le javkajo in roke križem deržijo. Pa to jim ne bo ničesar prineslo. Marsikterim sem prigovarjal, naj k društvu pristopijo, naj začnejo po novem čebelariti, pa škodo je bilo goldinarja, ali pa so se še celó smejali in norčevali. No, naj le; zdaj ko je treba, pa ne vedó kje začeti; bomo videli, koliko rojev jim bode javkanje prineslo. Toraj čebelarji, le čitajte, le učite se kaj, potem si bote o slabih časih tudi vedeli pomagati in tisti borni goldinarček se Vam bo stokrat povernil. Vse prav pride, kar se je človek naučil in učiti se moramo, dokler smo na svetu.*)

Z Dolenjskega blizo Novega mesta, konec maja. Kar sem po dolgem prenehu toliko želel, sem vendar dosegel: Dobil sem nekaj panjev čebel. Pa, če človek nič nima, je hudo; če kaj ima, pa spet. Enega mi hoče červ vničiti, drugega pa trot, ker zdi se mi, da ima preveč trotovnih satov. Kaj hočem početi, ker satovje je nepremakljivo?**)

Pri nas se čebelarjem letos hudo godí. Lanska jesen je bila za čebelarje in čebele slaba. Pervi niso imeli niti kaj spravljati, niti kaj prodajati; drugim je pretila zarad praznih posod očitna nevarnost pogina. Zima je bila res lepa in tudi začetek spomladi. A pozneje se je vse na slabo obrnilo. Sadje je odcvelo v mokroti in mrazu, da čebele skoraj niso nič dobile, ali saj za svoje potrebe veliko premalo. Ob času rudeče detelje ni bilo veliko boljše. Medú pri nas ni nikjer dobiti, tudi za denar ne. Potem pride še druga nesreča, kar znabiti ne bote hotli verjeti, pa — naj Vam rajše takoj povem. Nek star čebelar je, sklicovaje se na dolgoletno skušnjo, zaterdoval, da osem dni po mraknenji solnca čebele nimajo nobene paše. Res 17., 18. in 19. maja niso nič dobile, pa ne zarad mraknenja, ampak zarad merzle burje, ki čebelam še iz panja ni pustila. 18. maja je bil tudi tú, kakor marsikje tak hud mraz (slana), da je po dolinah in ravninah ves korun in fižol pozebel. Po gričih in tudi vinskih gorah pa še ne javkajo preveč. Pozneje pa so čebele dobro nosile, dasiravno je bilo še več kakor polovica osmine po mraknenji. Tedaj spet en krivi prerok več. Če smem in vstrežem, bom še kaj pisal, kadar se kaj tacega primeri.***)

—*—

*) Kar ste o g. Hilbertu pisali, nam ni prav jasno, toraj smo za zdaj opustili.

Vredn.

**) Izrežite ga, če je mogoče. Če ni celo preveč takega satovja, rajše čebele pri miru pustite, saj mora tudi nekaj trotoev biti; a znaprej omislite si panje s premakljivimi satniki.

Vredn.

***) Vselej vstreženo.

Vredn.

Velika razstava v Terstu.

O teržaški razstavi naj bi kaj povedal in pojasnil, tako jih več zahteva in želi. A dragi čebelarji, to je za vrednika sitna naloga! Od razstave sploh bi bilo res mnogo pisati, da bi se lahko list s tem napolnil; ali tega vem, da ne tirjate, ampak le toliko, kolikor nas čebelarje zadeva. To je pa silno skromno in malo.

O razstavi sploh bodi le toliko rečeno, da obeta prav velikanska postati; ker začeli so se za-njo zanimati povsod, celó tam, od kodar se ni pričakovalo. Kdor še kaj enakega ni vidil, je vredno potruditi se ter si razstavo ogledati.

Voznina na železnici je za tretji del navadne plače znižana, za bolj oddaljene kraje celó za polovico. Hrana ne stane veliko, dasiravno bo v Terstu takrat gotovo vse drago; pa v dveh dneh se vse opravi; da, komur se muči, in ne išče poduka v svojem stroku, ampak le bolj radovednost napasti, bo tudi en dan vse opravil, ker vožnja ne bode veliko časa vzela. Kdor gré iz Ljubljane o 4.45 zjutraj, je ob 8.10 že v Terstu in zvečer ob 8. gré spet iz Tersta. Za toliko malo časa si varčen in zmiren človek, kakor so čebelarji, hrano lahko v žep dene. Tedaj: Terst in razstava se letos lahko prav po nizki ceni vidi.

Kar pa nas čebelarje in razstavo za čebelarstvo zadeva, je pa pač malo in v nekterih versticah bom vse povedal.

Takoj od začetka je bilo rečeno, da se bode v razstavo sprejemalo čebelarsko orodje, ne pa žive čebele. Pozneje se je jelo nekoliko dvomiti in popraševati. Tako je tajnik naše kupčijske zbornice, g. Ivan Murnik, kmalo od začetka razstavní odbor v Terstu poprašal, kako in kaj je z razstavo živih čebel? Odgovora ni bilo, dokler je prašanje ponavljal. Potem je čez več časa odgovor došel, pa jako čuden. „Za razstavo čebel veljajo vodila, kakor za razstavo živine sploh.“ Naj si izrek vsaki razlaga, kakor hoče in more!

Bomo li devali čebele med živino? Tega gotovo ne, sicer bi se znalo nekteri živini slabo goditi; tedaj razstava čebel bo gotovo na posebnem, od živine in družega blaga ločenem kraju. Kdaj, koliko časa, s kakimi pogoji i. t. d. na vse to in enako ne vemo odgovora.

Gotovo je, da, da bodo žive čebele, kakor sploh živino, le za nekaj časa v razstavo sprejemali in ne vso h krati, ampak druga za drugo, ker sicer bi oskerbovanje, kerma i. t. d. preveč stalo.

Do zdaj sta se iz naše dežele menda le dva čebelarja oglasila, da hoteta nekaj panjev s čebelami vred v razstavo poslati. Kaki trije pa, da hočejo razpostaviti več ali manj čebelarskega orodja.

—x—

Listnica vredništva.

Konec julija izideta dva lista vkup (za junij in julij) in tako bo reč spet v redu. Hvala našim udom za poterpljenje!

Odgovorni vrednik J. Jerič.

Izdavatelj „čebelarsko društvo“.

Natisnila Klein in Kovač v Ljubljani.